

Rugăciunea de călătorie

Când vine vremea să plecăm în călătorie, ne rugăm lui Dumnezeu să ne binecuvânteze călătoria și chiar să călătorească împreună cu noi așa cum a călătorit pe drumul spre Emaus împreună cu Sfinții Apostoli Luca și Cleopa - martorii uimiți și bucuși ai lui Hristos Cel înviat.

Noi, creștinii, am primit de la Dumnezeu la Sfântul Botez pe cel mai bun și mai apropiat prieten și ocrotitor al vieții noastre, pe **Îngerul păzitor**. El este cel care ne numără pașii când mergem la Biserică și-i scrie în Cartea Vieții. De aceea, ne rugăm ca Bunul și Milostivul Dumnezeu să ni-l trimită pentru a ne apăra de orice posibilă primejdie în călătoriile noastre. Știind că îngerul merge împreună cu noi, dobândim în suflet încrederea și liniștea de care avem atâta nevoie pentru a ști că ne vom întoarce cu bine acasă.

Cu binecuvântarea lui Dumnezeu ne simțim ocrotiți. Cu Duhul Lui cel Sfânt și mângâietor călătorim în siguranță. Cu El avem credința și nădejdea că vom ajunge cu bine acasă. Cu El, și numai cu El, vrem să trăim liniștiți fiecare clipă a vieții noastre!

Părintele Vasile Gherasim, Capu Codrului

Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel ce ești Calea, Adevărul și Viața, și ai călătorit împreună cu robul Tău Iosif, precum și cu cei doi ucenici care au mers la Emaus, Însuți, Stăpâne, călătorește și cu mine robul tău, binecuvântând călătoria mea. Trimite-mi îngerul păzitor, ca lui Tobie, ca să-mi fie povățuitor și să mă ferească nevătămat de toată întâmplarea cea rea și, astfel, cu pace, sănătate și bună sporire, să mă întorc întru ale mele și toată viața să proslăvesc preacinstitul și de mare cuviință numele Tău, al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Părintele Petroniu Tănase

călugărul român din Muntele Athos

“Al Tău sunt, Doamne, mântuiește-mă!”

Ceea ce îi spui lui Dumnezeu trebuie să treacă mai înainte prin mintea și sufletul tău. O rugăciune, ca să fie bine primită, trebuie făcută cu înțelegere și cu simțire. Altfel, o rugăciune spusă numai cu buzele nu este rugăciune, ci doar o înșiruire de cuvinte.

Cele două aripi ale vieții duhovnicești sunt cunoașterea și făptuirea. Cunoașterea se referă la înțelegerea învățaturii dumnezeiești a Bisericii. Trebuie să cunoști, pentru a ști cum să făptuiești mai departe în viața ta. Dacă te străduiești să ai doar cunoștințe, date, noțiuni, dar ele nu au nici o influență asupra vieții tale, nu te alegi cu nimic din acest mod de a învăța.

Să vă gândiți cu tot dinadinsul la fericirea veșnică! Există două situații: ori viața veșnică pentru cei care au împlinit poruncile lui Dumnezeu, ori osânda veșnică pentru cei care au făcut voia vrăjmașului. Fiecare va merge, după această viață, cu tot ceea ce a agonisit în această viață, cu bagajul lui sufletesc, de cugetare, de simțire și de fapte.

Pentru a începe o viață nouă cu Hristos, trebuie să o cumăm definitiv cu păcatul. Nu putem pune început bun dacă nu urăm păcatul din adâncul sufletului. Să ne preocupăm de ferirea de păcat, să ne sălășluim în pământul nepăcătuirii, cu hotărârea nestrămutată de a face voia lui Dumnezeu.

“Voiești să fii sănătos?” ne întreabă Mântuitorul, și tot El întărește puterile slăbănogite de păcat, vindecă rănilor sufletești. Dar ceea ce am stricat prin voia noastră, singuri trebuie să îndreptăm prin spovedanie curată, prin căință sinceră și prin fapte bune, prin post și rugăciune.